

Arrest

nr. 41 491 van 9 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DEMIR, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 januari 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 6 februari 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 10 juni 2009.

1.3. Op 16 juni 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 juli 2009 ingetrokken. Bij arrest nr. 36 440 van 21 december 2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat voornoemde beslissing werd ingetrokken op 9 juli 2009 waardoor het beroep doelloos geworden is.

1.4. Op 11 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 januari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten maar in Teheran geboren te zijn. U bent Hazara van etnische origine. Op vijf- of zesjarige leeftijd bent u in 1370 (1991) met uw familie naar Afghanistan en meer bepaald naar Behsud, geboortestreek van uw ouders, teruggekeerd. Al na twee jaar verlieten jullie Afghanistan en gingen jullie opnieuw in Teheran wonen. U bent er altijd gebleven. Sinds een tweetal jaar had u een geheime relatie met R. (...) G. (...) (O.V. 6.382.486), die ook als Afghaan in Iran leefde. Jullie zijn van dezelfde stam. Uw ouders hebben verschillende huwelijksaanzoeken van G. (...) afgewezen. Uw vader huwde u uit aan een rijk familielid in Behsud. Met de familie gingen jullie naar ginder en de voorbereidingen voor het huwelijk werden getroffen. De verloving werd voltrokken. Ondertussen was G. (...) echter eveneens naar Afghanistan afgereisd. Hij verbleef in Kabul van waaruit uw ontsnapping uit Behsud door zijn neef werd georganiseerd. In Kabul hebben u en G. (...) elkaar teruggezien. Jullie zijn er nog religieus gehuwd vooraleer jullie via Iran, Turkije, Italië en Frankrijk naar België zijn gereisd. Op 29/01/2009 bent u in Brussel aangekomen en heeft u asiel gevraagd. U verklaart uw familie en de mensen van uw stam te vrezen. U bent niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, herkomst of reisweg vermag te staven.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde problemen geen geloof kan worden gehecht. Zo dient te worden gewezen op enkele belangrijke tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken liet uitschijnen dat u op vijf- of zesjarige leeftijd naar Afghanistan verhuisde (en daar tot uw vertrek naar België woonde), stelt u nu dat u in 1370 (1991) naar Afghanistan ging maar dat u met uw familie al in 1372 (1993) naar Iran terugkeerde (CGVS, p.2). U zou bijgevolg slechts enkele jaren van uw leven in Afghanistan hebben doorgebracht. Als het Commissariaat-generaal u de vraag stelt waarom u uw terugkeer naar Iran in 1372 onvermeld liet, stelt u dat de Dienst Vreemdelingenzaken u niet heeft gevraagd of u naar Iran bent teruggekeerd (CGVS, p.3). Dergelijke argumentatie houdt geen steek, temeer bij uw man G. (...) dezelfde opmerkelijke vaststelling kon worden gedaan. Zo stelt uw man voor het Commissariaat-generaal dat hij van 1370 (1991) tot 1380 (2001) in Iran heeft gewoond, gedurende negen maanden in Afghanistan was en vervolgens voorgoed naar Iran is teruggekeerd (CGVS, p.2,3). Dat G. (...) bijgevolg eveneens (het overgrote deel van zijn leven) in Iran heeft gewoond, is een element dat uw man bij de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld heeft gelaten.

Ook uit andere verklaringen blijkt dat jullie tot voor kort beweerden dat jullie in Afghanistan woonden en dat het asielrelaas zich geheel in Behsud afspeelt. Zo verklaarde uw man voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij een Afghaanse taskara heeft maar dat hij deze bij zijn broer in Behsud achterliet. Voor het Commissariaat-generaal verklaart uw man dat hij nooit een Afghaans identiteitsdocument heeft gehad (CGVS, p.2) en dat hij niet eens een broer heeft in Behsud (CGVS, p.5). Dat de Iraanse tolk ook dit verkeerd begrepen zou hebben (CGVS, p.2,5), is niet geloofwaardig. Ook wanneer werd gevraagd naar jullie adres in jullie land van oorsprong, gaven jullie t.a.v. de DVZ beiden de naam van een dorp in Behsud waar jullie zouden hebben gewoond. Voor het Commissariaat-generaal noemen jullie evenwel jullie adres in Iran. U stelde dat men u tijdens een eerste gehoor niet vroeg naar uw adres in Iran (CGVS, p.4). Waarom u zo spontaan de naam van een dorp noemt waar u meer dan vijftien jaar geleden even zou hebben gewoond, is onduidelijk. Dat jullie in de voorbije jaren niet in Afghanistan maar in Iran hebben gewoond, is gezien jullie eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, een opmerkelijke vaststelling.

Voorts verklaart u voor het Commissariaat-generaal dat uw vader u meenam naar Afghanistan en dat u er zich verloofde met een neef (CGVS, p.4). Uw man is er overigens van overtuigd dat het huwelijk met die neef al werd voltrokken (CGVS, p.4), wat u dan weer ontkent (CGVS, p.4). Dit is zeer bevreemdend. Deze verklaringen, als zou u (bijna) in het huwelijk zijn getreden met een neef, zijn overigens eveneens geheel in tegenstrijd met wat jullie beweerden tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U (en uw man) zeiden toen dat jullie schrik hadden dat uw vader u op een dag aan iemand zou uithuwelijken en dat jullie daarom samen zijn gevlucht. Nergens uit het gehoorverslag

blijkt dat u ook effectief aan een familielid werd uitgehuwelijkt, zoals u heden komt te beweren, en van de ganse historie waarbij uw man u van dit familielid redde is ook geen spoor. Dit komt jullie geloofwaardig niet ten goede.

Verder blijkt uit de gehoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken dat jullie beiden beweerden dat jullie in Kabul religieus gehuwd zijn. Het is bevreemdend te moeten vaststellen dat uw man voor het Commissariaat-generaal dan weer verklaart dat van een religieus huwelijk helemaal geen sprake is en dat dergelijk huwelijk zelfs illegaal zou zijn (CGVS, p.5,6). Uzelf kon zich vreemd genoeg zelfs eerst niet herinneren dat u in Kabul bent geweest (CGVS, p.4). Dat jullie verklaringen ook wat dit betreft uiteenlopend blijken, bevestigt alleen maar dat aan jullie asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden opgemerkt dat ook de subsidiaire bescherming u niet kan worden toegekend. Vooreerst kon worden vastgesteld dat jullie omtrent jullie land van herkomst bijzonder dubbelzinnige verklaringen hebben afgelegd. Terwijl jullie voor de Dienst Vreemdelingenzaken de indruk wekten dat jullie in Afghanistan woonden en dat jullie ook in Afghanistan een geheime relatie kenden, verklaren jullie nu dat jullie in Iran verbleven. Gezien deze inconsistente verklaringen en gezien de vastgestelde bedrieglijkheid van jullie asielrelaas, kan evenmin geloof worden gehecht aan jullie beweerde kortstondige terugkeer naar Afghanistan. Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen stelt u het Commissariaat-generaal immers in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarvoor u deze derde landen heeft verlaten. Bijgevolg maakt u het de asielinstanties onmogelijk om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan subsidiaire bescherming. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, echter onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke familiale situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie in eventuele derde landen. Een kandidaat-vluchteling heeft nochtans de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling, voert verzoekster aan dat zij voldoet aan de verschillende voorwaarden zoals gesteld in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en dat er geen twijfel kan bestaan over de gegrondheid van haar vrees voor eerwraak vanwege haar familie.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, voert verzoekster aan dat zij tijdens het gehoor in de taal Pashtoe werd gehoord terwijl ze om een tolk Dari of Farsi had verzocht waardoor er communicatiestoornissen optraden en zij ongewild tegenstrijdige verklaringen aflegde. Verzoekster stelt dat er genoeg elementen in het gehoorverslag aantonen dat zij dikwijls bepaalde vragen niet begreep en zij ook zelf tijdens het gehoor aangegeven heeft dat er tolkproblemen waren. Verzoekster verwijst ook naar een Iraakse kandidaat-vluchteling die de subsidiaire bescherming werd toegekend ondanks zijn tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen en waardeloze identiteitsdocumenten, en is van mening dat zo een onzekerheid gecreëerd wordt in de motiveringsgronden van het Commissariaat-generaal waardoor er willekeurige beslissingen worden genomen. Onder verwijzing naar krantenartikels en een voorstel van een resolutie ter bestrijding van

eerwraak, meent verzoekster bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico te lopen waartegen artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) bescherming beoogt te bieden. In ondergeschikte orde voert verzoekster, met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aan dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken haar terugkeer naar Iran niet vermeld heeft omdat het niet gevraagd werd. Zij bevestigt dat zij en haar familie nadien nog teruggekeerd zijn naar Afghanistan waardoor zij als recente verblijfplaats Behsud opgaf, en dat, zelfs al zou ze in Iran verbleven hebben, Iran niet als derde veilig land kan worden aanzien voor Afghanen. Tenslotte verwijst verzoekster naar enkele richtlijnen van het UNHCR met betrekking tot hoe dossierbehandelaars de verklaringen van asielzoekers moeten interpreteren.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag verworpen omdat er belangrijke tegenstrijdigheden schuilen in haar verklaringen omtrent haar verblijf in Afghanistan en Iran, de identiteitsdocumenten van haar vriend, haar recent adres, de uithuwelijking met haar oom en het religieus huwelijk met haar vriend, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas en zij het de Commissaris-generaal aldus onmogelijk maakte een duidelijk beeld te krijgen van haar profiel, verblijfplaatsen van de laatste jaren, eventuele verblijfsstatuut in derde landen, de redenen waarom zij deze derde landen verlaten heeft en haar werkelijke familiale situatie, en derhalve ook haar nood aan subsidiaire bescherming.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5. Waar verzoekster, onder verwijzing naar een verklaring van S.S., beweert dat zij tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) van 10 juni 2009 bijgestaan werd door “een tolk die de Pasjtoe taal machtig is”, terwijl zij om een tolk Dari of Farsi had verzocht, en zij aldus ongewild tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, wijst de Raad erop dat verzoekster bij het indienen van haar asielaanvraag om een tolk Farsi verzocht (stuk 11, bijlage 26) en in die taal werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 9, DVZ, gehoor 4 februari 2009). Blijkens het gehoorverslag van 10 juni 2009 (stuk 4) werd verzoekster bijgestaan door een tolk Dari, werd de rol van de tolk en het verloop van het gehoor uitgelegd, werd aan verzoekster gevraagd of zij de tolk begrijpt en werd verduidelijkt dat eventuele problemen moeten gemeld worden. Zij bevestigde bovendien dat er tijdens het eerste gehoor bij DVZ geen problemen waren met de tolk Farsi en dat zij opgevoed werd in Iran (gehoor, p. 2). Uit niets blijkt dat er communicatiestoornissen zouden zijn geweest tijdens het gehoor bij het CGVS. Integendeel, verzoekster heeft de mogelijkheid gehad om opmerkingen te formuleren en werd zelfs nog in de mogelijkheid gesteld om opnieuw haar relaas te geven indien zij dit nodig achtte. Op de laatste bladzijde van het gehoorverslag leest de Raad het volgende: *“Heeft u nog vragen voor mij ivm de procedure? Ik heb nog een vraag. Zal ik beschermd worden. Komt dit soort problemen in aanmerking. Als de CG geloof hecht aan uw verklaringen, zal u als vluchteling worden erkend. Kv wil nog weten of ik overtuigd ben. Ik kan niet terug omdat ik problemen heb met mijn ouders. Mijn ouders hebben me verplicht om deze weg te kiezen. Ik denk dat u dat wel duidelijk heeft gemaakt. Ik heb mezelf duidelijk gemaakt voor mijn advocaat. Die heeft alles begrepen. Ik denk dat u het niet helemaal heeft begrepen. Ik wil ook het verhaal brengen zonder onderbrekingen. Ik denk het wel. Ik probeerde zelfs de tegenstrijdigheden in het verhaal uit te klaren. U mag van mij het verhaal nog eens brengen als u dat wilt. Neen, het is niet nodig. Ik hoop dat u mij gelooft.”*(verslag p. 6).

Verzoeksters bewering mist derhalve feitelijke grondslag vermits uit het gehoorverslag blijkt dat zij werd gehoord door een tolk die het Dari machtig is. Het feit dat S.S. bevestigt dat er een verschil is tussen de taal Pashtoe en de taal Farsi of Dari wijzigt niets aan voorgaande vaststelling, namelijk dat verzoekster bij het CGVS werd gehoord in het Dari en uit niets blijkt dat er problemen zouden zijn geweest met tolk.

Omtrent de door verzoekster aangehaalde fragmenten uit het gehoorverslag, kan de Raad enkel vaststellen dat wanneer deze vragen en antwoorden gelezen worden in hun context, en niet losstaand zoals in het verzoekschrift, verzoekster naast de vraag antwoordt of gewoon tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegt. Zo blijkt uit de lezing van bladzijde 2 dat verzoekster uitdrukkelijk stelt

dat zij huwde in Kabul en dat ook toelicht; op bladzijde 4 verhaalt verzoekster wanneer en waar zij haar huidige echtgenoot zou hebben ontmoet teneinde samen te kunnen vluchten: *"Was er dan een huwelijk tussen u en die man of niet? Neen, het was geen officieel huwelijk (...) we werden verloofd da's alles. Hoe bent u daar weggeraakt? Ik had Ghasem geïnformeerd dat hij mee moest komen naar Afghanistan. Dan een maand na de verloving is de neef van Ghasem gekomen. Hij zei dat Ghasem was teruggekeerd. Waar was ie? Ik denk in Kabul, bij zijn oom. Hij kon niet naar Behsud komen. Hij was bang van mijn ouders; Waar in Afghanistan heeft u Ghasem ontmoet? Toen we weglieden. Waar precies zagen jullie elkaar terug? Ghasem was in de negende maand naar Afghanistan gekomen. (...) Dan heeft zijn neef gezegd dat Ghasem op me wachtte bij de weg naar Ger Rosi. Dat is de weg naar Kabul. Het is een onverharde weg, mensen nemen die als ze naar Kabul gaan. (...) Hoe lang zijn jullie nog in Kabul gebleven vooraleer jullie Afghanistan verlaten hebben? Ik ging niet naar Kabul (...) U heeft Ghasem toch in Kabul ontmoet? Neen. Maar waar bent u dan gehuwd? Ja, da's waar. We zijn samen naar Kabul gevlucht en zijn er gehuwd. (...)".*

De blote bewering dat zij herhaaldelijk tegen de tolk Pashtoe zei dat ze hem niet verstond, doch dat dit niet vertaald werd, is niet ernstig aangezien de tolk en de interviewer neutraal zijn en er derhalve geen persoonlijk belang bij hebben om de verklaringen van verzoekster niet of onjuist weer te geven. Derhalve besluit de Raad dat verzoekster niet aantoonbaar is dat er tijdens het gehoor communicatiestoornissen zouden zijn geweest.

2.6. Blijkens verzoeksters verklaringen bezit ze de Afgaanse nationaliteit, is ze in Iran geboren, verhuisde ze op zeer jonge leeftijd naar Behsud in Afghanistan, keerden ze na twee jaar opnieuw naar Iran terug, knoopte ze aldaar een geheime relatie aan met een Afgaanse jongen, G. R. haar huidige echtgenoot, werd ze verplicht om te huwen met haar oom/neef toen haar relatie met G. aan het licht kwam, ging ze naar Afghanistan samen met haar vader om de voorbereidingen van het huwelijk te treffen, ging G. haar achterna en hielp hij haar ontsnappen, sloten ze in Kabul een religieus huwelijk (gehoor, p. 2), en vluchtten ze samen naar België.

De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in geslaagd is aan de hand van documenten, en/of aan de hand van plausibele en coherente verklaringen de door haar voorgehouden identiteit, nationaliteit, verblijfplaatsen en vluchtmotieven aannemelijk te maken. Zo beweert verzoekster, vreemd genoeg in tegenstelling tot haar echtgenoot, dat zij kortelings voor hun vlucht religieus in Kabul zouden zijn getrouwd. Dat daarvan geen enkel document wordt voorgelegd is niet aanvaardbaar. Immers, verzoekster en haar echtgenoot reisden samen door Afghanistan en Iran en, gelet op de Afgaanse en Iraanse gewoonten en gebruiken, is het ondenkbaar dat zij samen zouden hebben gereisd zonder de nodige documenten waaruit blijkt dat zij gehuwd zijn. Andere documenten, met betrekking tot haar identiteit, haar langdurig verblijf in Iran –verzoekster is overigens geboren in Iran- en haar beweerde Afgaanse nationaliteit, worden niet voorgelegd. Daarenboven legden verzoekster, alsook haar partner/echtgenoot, dermate bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen af waardoor er geen enkel geloof kan gehecht worden aan verzoeksters opgediste relaas en haar vrees voor eerwraak vanwege haar familie.

Niet alleen verklaarde verzoekster dat zij uitgehuwelijkt zou worden aan haar oom terwijl haar vriend/echtgenoot verklaarde dat ze zou uitgehuwelijkt worden aan haar neef, de Commissaris-generaal merkte ook terecht op dat het onaanvaardbaar is dat verzoekster, alsook haar vriend, hun terugkeer naar Iran, na een tweejarig verblijf in Afghanistan, onvermeld lieten op de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt dat haar op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd gevraagd naar haar terugkeer naar Iran, merkt de Raad op dat zij zich beperkt tot een herhaling van de eerder geuite verschoningsgrond, hetgeen in de bestreden beslissing reeds als niet ernstig werd beoordeeld.

Hoe dan ook, het meest frappante is dat zij tegenstrijdige en derhalve ongeloofwaardige verklaringen afleggen over het tussen hen in Kabul gesloten religieus huwelijk en het feit of verzoekster al dan niet gehuwd was met de neef/oom. Volgens verzoekster was er een religieus huwelijk, volgens haar echtgenoot was er geen religieus huwelijk (gehoorverslag echtgenoot, p. 5 en 6). Volgens verzoekster was ze gewoon verloofd met de neef/oom volgens haar echtgenoot/partner was ze met de neef/oom gehuwd (gehoor echtgenoot, p. 4 en p. 7). Dergelijke vaststellingen ondermijnen totaal het opgediste vluchtrelaas. De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt in het verzoekschrift een aanvaardbare en waarachtige verklaring te bieden voor deze vastgestelde incoherenties.

2.7. Waar verzoekster dan ook informatie aanbrengt met betrekking tot eerwraak in Afghanistan en Iran, merkt de Raad op dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, zoals beschreven in diverse krantenartikelen en een voorstel van resolutie, niet volstaat om aan te tonen dat een kandidaat-vluchteling in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, maar dat deze vrees voor vervolging in concreto dient te worden aangetoond, wat in casu niet het geval is gelet op het ongeloofwaardig relaas.

2.8. Gelet op het feit dat er aan verzoeksters voorgehouden vrees voor eerwraak geen geloof kan worden gehecht, kan verzoekster dan ook niet als vluchteling worden erkend. Wanneer zoals in casu het asielrelaas niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van haar asielrelaas beroept, met name dat zij en haar vriend bij hun terugkeer naar Afghanistan vrezen blootgesteld te worden aan een bestraffing door haar familie omwille van de schending van de eer van de familie. De Raad merkt op dat naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekster zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verder volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst of het land van haar gewoonlijk verblijf niet om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken, maar moet enig verband met haar persoon aannemelijk gemaakt worden, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Doordat verzoekster ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent haar verblijf in Iran en Afghanistan, heeft verzoekster zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk gemaakt. Verzoekster stelt de Commissaris-generaal en de Raad in de onmogelijkheid om zich een duidelijk beeld te vormen van haar profiel en familiale situatie, haar verblijfplaatsen de laatste jaren, de redenen waarom zij deze plaatsen verlaten heeft, het bestaan van een netwerk in haar hoofde en verblijfssituatie in derde landen, en derhalve van haar nood aan internationale bescherming. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland, wat in casu het geval is, valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land een verblijfsrechtelijk voordeel geniet of zelfs het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming zou wegvallen. Dat zij kennis zou hebben over de steden en politieke situatie in Afghanistan, hetgeen overigens niet afdoende blijkt uit het gehoorverslag, doet hieraan geen afbreuk.

2.10. Waar verzoekster tenslotte verwijst naar een document van het UNHCR waarin richtlijnen worden gegeven met betrekking tot hoe dossierbehandelaars de verklaringen van asielzoekers moeten interpreteren, merkt de Raad op dat deze richtlijnen van het UNHCR geen afdwingbare rechtsregels bevatten. Hoe dan ook kunnen de in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden geenszins herleid worden tot kleine inconsistenties die niet noodzakelijk haar geloofwaardigheid op de helling zetten, doch betreffen deze tegenstrijdige verklaringen de kern van haar asielrelaas zodat de Commissaris-generaal terecht verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Ook de verwijzing naar een Irakees die, ondanks het feit dat hij tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde en er geen waarde kon worden gehecht aan zijn identiteitsdocumenten, toch de subsidiaire bescherming werd toegekend, is niet dienend aangezien elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

2.10. Verzoekster weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en zij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont zij aan dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS